

løse. Det, det drejer sig om, hvis man skulde opgøre, om en Termin er forløbet godt eller ikke, er at konstatere, i hvor stor Udstrækning de, der skulde betale, har maattet angribe deres Formueværdier. Og Stillingen er i Øjeblikket den, at hver Gang Landbruget — jeg tænker her først og fremmest paa Landbruget i Sønderjylland; det kender jeg til Bunds — skal præstere Terminsudbetalinger, kan de ikke afholde disse Udgifter af den normale Drift, men maa angribe Formueværdierne. Derfor ser man, hvorledes Besætningerne, Driftsmidlerne reduceres Dag for Dag; og sluttelig kommer Landet ad den Vej ud i Katastrofen. Derfor beklager jeg det Standpunkt, den højtærede Regering har taget i sin Kronepolitik og de af den følgende Konsekvenser.

Paa det Møde i Bov, som jeg gentagne Gange har omtalt — vi diskuterede alt dette dér, som det er gjort paa alle Sommers politiske Møder —, sagde den højtærede Statsminister, at nu skulde navnlig Venstre blive stillet overfor sit Ansvar. Det er nu dog saaledes i Politik, og har altid været det, at Ansvar i første Række paahviler den siddende Regering. Dér ligger Ansvar først, og jeg for mit Vedkommende tager med Sindsro det Ansvar, som ligger i at afvise det, som Regeringen har foreslaaet til Afværgelse af Konsekvenserne af Kronestigningen. Jeg tager med Sindsro Ansvar derfor. Naar Regeringen ikke har andet at foreslaa den danske Befolkning, er det paa Tiden, at Vælgerne faar Ordet i den Sag. Ogsaa dette vil den højtærede Statsminister mindes fra Mødet i Bov. Jeg tror, at det Finanslovsforslag, der er forelagt os, og som balancerer med Tal, der ikke paa nogen Maade svarer til det danske Folks Ydeevne for Øjeblikket, først og fremmest trænger til at komme ud til anden Behandling hos Vælgerne.

J. P. Nielsen: Ja, det bliver jo til en hel lille sønderjydsk Dag i Rigsdagen i Dag. Det er rigtigt, at Sønderjylland i denne Sommer har staaet i Uroens Tegn, men man maa ikke derfor heroppe tro, at det er hele Sønderjylland, der er i Oprør. Det gaar naturligvis dér, som det gaar overalt, at de, der raaber højest og kan lave det meste Spektakel, de bliver hørt, men det forekommer mig, at man her oppe, ogsaa indenfor Partierne, har faaet det Indtryk, at der i al Almindelighed er Bevægelse og Uro nedene. Jeg har saaledes mærket det i en Forsamling her oppe;

hvor Spørgsmaalet om et nyt Universitet var paa Tale igen. Spørgsmaalet om, hvor det skal ligge, er jo ikke afgjort, og vi nede fra Sønderjylland tager gerne, hvad vi kan faa fat i, og er naturligvis af den Opfattelse, at skal vi have et nyt Universitet, skal det ligge i Sønderjylland. Jeg for mit Vedkommende vil da helst have, at det kommer til at ligge i Sønderborg, men da jeg propaganderede for denne Tanke, fik jeg det Svar, fra en anden: Hør, det er vel ikke en helt anden Anstalt, I har Brug for dernede! Man har da ogsaa nede i Sønderjylland i den sidste Tid med Rette kunnet forundre sig over, hvorledes Bladene her i København har slaaet denne Bevægelse op, alt for meget.

Hvad Socialdemokratiet angaar, har vi holdt Orden i vore Rækker. Fra Selvstyrebevægelsens Side er man i saa Henseende ikke naaet videre, end at man i Bladet for 1. Oktober kunde skrive: nu kommer Arbejderne ogsaa snart. Men de er altsaa ikke kommet, og denne Bevægelse er derfor ikke Udtryk for hele den sønderjydske Befolkning, det ønsker jeg dog at gøre opmærksom paa ved denne Lejlighed. Indenfor Socialdemokratiet afgør vi den Slags Spørgsmaal — og der er adskillige Spørgsmaal, der saaledes trænger til Afgørelse for Arbejdernes Vedkommende — indenfor vore Organisationer, og det har naturligvis for mit Vedkommende været en Slags Tilfredsstillelse at se, at nu brænder det for de andre, for hver Gang der har været lidt Rivninger indenfor vore Organisationer dernede, har man altid straks telegraferet til Bladene heroppe, at nu revnede Socialdemokratiet og spaltede sig i en dansk og en tysk Organisation. Nu er det altsaa hos de andre, det brænder, og deres Organisation har jo ikke vist sig at have nogen videre Evne til at holde Orden paa sine Medlemmer. Det har været forbundet med et ikke ringe Arbejde at naa til det Standpunkt, vi er naaet til indenfor Socialdemokratiet, men Socialdemokratiet staaer altsaa paa det Standpunkt, at vi anerkender Grænsen, som den nu ligger, og at vi indenfor det Statsomraade, hvor vi befinder os, vil arbejde paa at skabe de bedst mulige Levevilkkaar, ikke for en enkelt Samfundsklasse, men for hele Befolkningen, skabe Ro og Orden og gode Forhold, i Tilslutning til Danmark. Det er det Standpunkt, vi er naaet til, og det er altsaa ikke naaet uden Arbejde. Man maa jo nemlig erindre, at da Sønderjylland kom tilbage til Danmark, saa ønskede over Halvdelen af de